

мѣсто, дѣто прѣди нѣколко години бѣше опасно само да се прохортува за подобни нѣща.“

Ето какъ расправя за основанието на „Ц. Вѣстникъ“ и Раковски въ „Дунавски Лебедъ,“ бр. 8.

„Това бѣше, както ми се струва въ 1847 л. (не помнѣх добрѣ). Г. Богоевъ бѣше дошалъ въ отчайване да сполучи допущения, кога единъ день се найдохми въ Хаскръ-чаршиси, на едно кафене, дѣ обично тогава ходѣхъ балкапански българи. Тамо, като се разговаряхми съ него за тойзи прѣдметъ, мене ми падна на умъ, чи тая работа можи се свърши чрѣзъ едно-го българина, кой бѣше тогава въ царска служба и за добръ йоще случай въ министерство просвѣщения и земедѣлия. Той българинъ бѣше покойний Василяки отъ Върбица, село въ Прѣславско окржние, 6 часа далечъ отъ Котила. Но той человекъ тогава не бѣ всекому пристъпенъ и трудно бѣше да му се прѣдложи такова нѣщо, а най-паче отъ млади българи! Но, за счастье, той бѣше познатъ добрѣ съ покойнаго ми отца и съ Г. Хр. Тапчилеца. Тогава прѣдложихъ Г. Богоеву да поговори о тому съ Г. Хр. Тапчилеца, а азъ отъ моя страна говорихъ покойному си отцу, който бѣше тогава въ Цариградъ и при кого често дохождаше Василяки и по цѣли часове се разговаряхъ съ него. Отъ една страна покойний ми баща, а отъ друга страна Г. Хр. Тапчилеца придумахъ и склонихъ Василяки да издѣйствува такъвъ единъ ферманъ. Но покойний Василяки бѣше много интересантъ человекъ, кое го и накара на това нѣщо, а не нѣкаква си искра любовности; защото за малко врѣме той, кату издѣйствува такъвъ ферманъ на име си, иска да му се плаща годишно нѣщо си за това. Г. Богоевъ, сосъ всичка си кадърность, трѣбваше да склони на това, само да сполучи желяемата си народна цѣль. Така Г. Богоевъ почнѣ да издава „Цариградски Вѣстникъ“ въ Балкапанъ—ханъ въ оная малка и оскудна печатница, която съ голѣми трудове си бѣше набавилъ и купилъ по-вече помощиж на нѣкои си отъ Влашко родолюбци българи. Въ него врѣме, какъ то е знайно, наши българи йоще не объртахъ до толкова внимание на такива общеполезни дѣла и трудове и Г. Богоево прѣдприятие не отиваше редовно, нити му бѣ възможно да напрѣдва безъ срѣдства. Онъ се денѣмъ и ноцѣмъ трудеше самъ да пиши, самъ въ печатница си да нагледва и работи и самъ йоще да тича по пощи! А отъ друга страна да нѣма и най-нуждни разноски и да е йоще задължнѣлъ тому и оному за народное дѣло! Ние тукъ нѣма-ми намѣрение да хвалимъ Г. Богоева, но свята длъжность ни